

РЕШЕНИЕ

№ 7240

гр. София, 24.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 03.11.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Елица Райковска

ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева

Мария Владимирова

при участието на секретаря Кристина Алексиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **9206** по описа за **2023** година докладвано от съдия Елица Райковска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН.

АССГ е сезиран от И. Р. Р., чрез адв. В. М. А. от САК, с жалба срещу решение от 02.02.2023 г. на СРС, НО, 21 с-в по нахд № 16509/2021 г., с което е потвърдено издаденото срещу жалбоподателя НП № 58/26.10.2021 г. на началника на 04 РУ-СДВР. Моли решението на СРС да бъде отменено. Претендира разноски.

Ответникът – Началник 04 Ру – СДВР, чрез юрк. А., счита жалбата за неоснователна и моли да му бъдат присъдени разноски.

Представителят на СГП счита касационната жалба за неоснователна.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, доводите на страните и съобрази закона, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Настоящият състав счита, че СРС правилно е установил фактическата обстановка по делото, поради което не следва да я преповтаря. Изводите на решаващият състав на СРС по отношение на установените факти почиват на подробен анализ на събраните по делото доказателства, които са преценени поотделно и в съвкупност. Неоснователно в жалбата се твърди, че решението е постановено при непълно обсъждане. Касационната инстанция намира, че изводите на контролирания съд, по отношение на установените факти, кореспондират със събраните писмени и гласни доказателствени средства.

Административнонаказателното производство се образува със съставяне на акт за установяване на административно нарушение. Изключение от това правило е предвидено в хипотезата на чл. 36, ал. 2 ЗАНН, съгласно който без приложен акт административнонаказателна преписка не се образува освен в случаите, когато производството е прекратено от съда или прокурора или прокурорът е отказал да образува наказателно производство и е препратено на наказващия орган. В случая е налице именно тази хипотеза, като административнонаказателното производство е образувано по силата на чл. 36, ал. 2 ЗАНН с получаване от наказващия орган на преписката по ДП № 338ДПК 1419/21 г. по описа на 04 РУ – СДВР, пр. пр. № 33931/21 г. по описа на СРП, прекратено с постановление на СРП от 26.10.2020 г. Предвид специалния ред за образуването на това производство давностните срокове по чл. 34 ЗАНН се явяват неприложими. Не се констатира допуснати съществени нарушения нито в хода на административнонаказателното производство, нито в хода на съдебното такова.

Съгласно разпоредбата на чл. 207, ал. 1 от НК който намери чужда движима вещ и в продължение на една седмица не съобщи за нея на собственика, на властта или на този, който я е загубил, се наказва с глоба от сто до триста лева.

Разпоредбата на чл. 218б ал. 1 НК декриминализира деянията по чл. 207, ал. 1 НК и ги обявява за административни нарушения, в случаите, когато стойността на предмета е до размера на две минимални работни заплати за страната, установени към датата на извършване на деянието, и предметът на престъплението е възстановен или заместен. Цитираната разпоредба предвижда наказанието глоба от сто до триста лева да се налага по административен ред - т.е. по реда на ЗАНН.

Безспорно в случая стойността на предмета на престъплението е под две минимални работни заплати, установени към датата на деянието, поради което случаят следва да се третира като маловажен и да намери приложение цитираната по – горе норма на чл. 218б, ал. 1 НК. Споделят се доводите на първоинстанционния съд за доказаност на обвинението, като са налице субективните и обективни признаци на деянието, за което е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора. Съставът на районния съд е обсъдил показанията на свидетелите и приетите писмени доказателства, въз основа на които е установил по безспорен начин авторството на деянието.

Неоснователни са възражения, изложени в касационната жалба.

Разпоредбата на чл. 218б, ал. 1 НК е бланкетна, като наказващия орган е изпълнил съдържанието ѝ чрез препращане към чл. 207, ал. 1 НК, цитирана по-горе. Словесното описание на нарушението кореспондира с дадената правна квалификация, поради което оплакването за липсва на посочена нарушена правна норма е неоснователно. Не е нарушено правото на защита на наказаното лице, тъй като са му предявени от обективна страна параметрите на повдигнатото обвинение, както и правната му квалификация.

Неоснователни са възраженията за нарушения на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. Както беше посочено, нарушената норма е изрично и коректно посочена, а нарушението е достатъчно подробно описано, чрез посочване на всички съставомерни обективни признаци на състава. Разпоредбата на чл. 42 ЗАНН от своя страна е неотнормирана, доколкото в това производство АУАН не се съставя.

Решаващият състав на СРС е изложил мотиви и защо не приема нарушението за маловажно. Преценката за маловажност е преценка за материална законосъобразност

на правораздавателния акт, какъвто е и издаденото наказателно постановление. В обжалваното решение са обсъдени релевантните обстоятелства и съдът е достигнал до правилен извод, че процесното нарушение не се отличава с по – ниска степен на обществена опасност от останалите нарушения от този вид. Обстоятелството, че наказаното лице не е извършвало друго такова нарушение, както и че не е било наказвано по реда на чл. 218б, ал. 1 НК не са в състояние да променят този извод, тъй като тези обстоятелства са предвидени в ал. 2 и са свързани с приложимостта на института. Едно и също обстоятелство не може да бъде отчитано два пъти – веднъж при допустимостта на налагането на административно наказание и в следствие за квалифициране на нарушението като маловажно.

С оглед изложеното дотук, касационната инстанция намира решението на СРС за правилно. Не са налице касационни основания по чл. 348, ал. 1 НК, поради което решението следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора и своевременно заявеното от процесуалния представител на ответника искане за разноси, на основание чл. 63д, ал. 4 ЗАНН в полза на СДВР следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение за касационната инстанция в размер на 80 (осемдесет) лева на основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, 16-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 02.02.2023 г. на СРС, НО, 21 с-в по нахд № 16509/2021 г.

ОСЪЖДА И. Р. Р. да заплати по сметка на Столична дирекция на вътрешните работи сума в размер на 80 (осемдесет) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1. 2.